

Het denkbeeld dat hij misschien nevens een der moordenaars van Andries Vroonen liep, greep dokter Van Montfort hevig aan.

Niet dat hij iets vreesde, maar het gruwde hem, na het aandoenlijk toneel in de droevige woning, nu met deze man te kouten, alsof er niets gebeurd was.

De dokter zocht een aanleiding, om met Sus Morr  over de bende van Cartouche te spreken.

— 't Is toch ruw weer, zei Morr . En op de heide heeft de wind vrij spel. 't Zal beteren als we langs de dennebossen gaan.

— Ja. Maar hoe heet nu de vrouw, die verlost moet worden? vroeg Van Montfort.

— 't Is een jonge dochter...

— Wat, een jonge dochter, een bedrogen meisje?

— Ja, dokter.

— En waar is de vader?

— Die zal natuurlijk ver te zoeken zijn!

— Dan is hij een lafaard.

— Ge hebt gelijk, dokter, maar zo iets gebeurt dikwijls, niet waar?

— Helaas! Zulke vaders veracht ik!

— 'k Geloof het, dokter.

— En wanneer is het begonnen?

— 'k Weet het niet juist. Ik zat bij mijn vuurke toen een vrouw binnen kwam en mij vroeg of ik u wilde halen. Nu ge zoudt een hart van steen moeten hebben om te weigeren zo'n boodschap te doen.

— Weinig dokters zouden 's avonds over de Pijpelheide gaan, Morr , hernam Van Montfort, een gelegenheid zoekend, om over de binders te beginnen.

— 't Is waar, dokter.

Hij laat niet veel uit, dacht de geneesheer, En hij sprak:

— 't Is hier niet pluis.

— Maar gij hebt toch niets te vrezen, zei Morr  haastig.

— Hoe weet ge dat?

— Wie zou er dokter Van Montfort een stro in de weg willen leggen? Wie zou het durven?

— Maar Andries Vroonen was een heel brave jongen en hij werd vandaag vermoord.

— Dat is een verschil, dokter.

— Waarom ?

— Vroonen handelde dwaas.

— Maar waarom ?

— Hij zocht zijn dood ! Hij wilde Cartouche aanvallen omdat zijn lief vermoord werd.

— Ik weet het... doch die aanval op de Beerselschrans was gruwelijk ook.

— Ja, dokter. Men spreekt er nog van. Siska heeft een triestig einde gehad, doch 't was ook haar eigen schuld, hernam Morr .

— Haar eigen schuld ?

— Waarom moest zij zich verdedigen als alle andere om genade smeekten ? Zie, dokter, ik ken de heide, ik ken Cartouche ook en 'k weet, dat ge hem niet moet tegenwerken. Hoe zou ik anders hier kunnen wonen. Maar ik bemoei me met Cartouche niet.

— Spreekt ge hem wel eens ?

— Ja, ik beken het zonder omwegen.

— Maar, Morr , dient ge hem niet ?

— O, dokter, ik weet wel, dat men zulks vertelt ! Men zegt het van de bewoners der Pijpelheide. Maar bewijzen, dat is anders. Stropen, dat doe ik, ik verberg het niet. Waarom is het wild niet zo goed van mij als van een ander ? Maar roven en moorden, zie, ik stierf liever. Doch Cartouche verraden, zal ik ook niet doen. 'k Zou kunnen varen als Vroonen.

— Zou Cartouche Vroonen vermoord hebben ?

— Behoeft ge dat nog te vragen, dokter !

— Maar niemand weet het zeker !

— Behalve Cartouche en zijn bendeleden.

— Morr  laat niets uit, hij is sluw, dacht Van Montfort, maar ik vertrouw hem niet.

Ha ! had hij alles maar geweten !

Een der moordenaars van de arme Vroonen liep nevens hem hier op de eenzame vlakte.

Cartouche en Sus Morr  hadden de wanhopige jonkman op de heide gezien. De twee bandieten waren naar Vroonen gegaan.

— Ge zoekt Cartouche, niet waar ? had de kapitein der rovers gezegd, de jongeling vastgrijpend. Ehwel, hier is Cartouche.

— Vroonen had getracht zich los te wringen; heftig worstelde hij met zijn aanvaller, maar deze was de jongeling meester gebleven. En terwijl Cartouche, Andries in bedwang hield, had hij tot zijn ellendige gezel gezegd : « Schiet hem nu vlak in 't hart ».

En Morr  had gehoorzaamd.

*
* *

Beide mannen stapten snel door. Ze hadden de wind in de rug en bijwijlen werden ze voortgedreven.

Allerlei geluiden stegen op : het loeien van de storm, het zwepen van een struik, het ritselen der bladeren, 't kraken van een tak...

HEC LEEMANS

BAKELANDT

DE VLOEK VAN NEPTUNUS

124

GAZET VAN ANTWERPEN

- Ik hoor iets ongewoons, zei Van Montfort.
- 't Zal de wind zijn, meende Morr .
- Neen, neen; mijn oor is ge oefend. Ik hoor iets anders. Er nadert volk !
- 't Is mogelijk. Ge zijt toch niet bevreesd, dokter ?
- Wel neen !
- Er is ook geen reden voor.

Gestalten doemden op : 't waren twee ruiters.

- Is dokter Van Montfort daar ? vroeg een der ruiters.
- Ja, antwoordde de geneesheer. Maar ik kan niet onmiddellijk meegaan, men wacht mij reeds.
- Een vrouw, niet waar ?
- Ja.
- Zij is in grote nood ! Ik kom u halen ! Klim op mijn paard... wij zullen er spoedig zijn.
- Wie zijt gij ? vroeg de dokter.
- De vader van het kind, wiens geboorte 't leven der moeder in gevaar brengt.

— Ik rijd mee, hernam de heelmeeester.

De ruiter hielp hem.

Van Montfort zat nu achter Cartouche, achter een der moordenaars van Vroonen.

En hij reed nevens Bakelandt, de bandietenoverste van Vlaanderen.

- Waar moeten we zijn ? vroeg Van Montfort.
- Aan de Linie.
- Maar, hoe heet dan die vrouw ?
- Haar naam doet niets ter zake, dokter.
- Hebt gij dat meisje verleid ?
- Verleid ! herhaalde Cartouche driftig. Hij hoorde Bakelandt driftig kuchen. Cartouche wilde niet, dat Van Montfort hem zo meesterachtig toesprak in 't bijzijn van West-Vlaanderens beruchte roverkaptien.
- Ja, verleid, hernam Van Montfort. Gij gaat de moeder van uw kind toch huwen... als ze ten minste gered kan worden ?
- Met welk recht bemoeit ge u met mijn zaken ?
- Ik heb u geroepen, om de vrouw bij te staan, maar niet om mij de les door u te laten spellen, riep Cartouche kwaad.

Van Montfort voelde dat hij de zaken niet verder mocht drijven dan het nu reeds gegaan was. Hij bezat ook waardigheid. En deze waardigheid was zijn hoogste goed.

De plaats scheen wel niet geschikt om een twistgesprek aan te gaan, maar hij wilde toch door een kordate handeling bewijzen, dat men hem niet als een kind mocht behandelen.

- Luister eens, sprak hij...
- Ik zeg u, dat ge zwijgen zult...
- En ik wil nog een woord plaatsen, riep de dokter woedend uit. Met wie heb ik hier te doen ? Wie geeft u het recht een eerbiedwaardige man aldus te behandelen ? Heeft men mij soms in een valstrik gelokt om mij af te maken ? Zeg het dan onmiddellijk.

Cartouche schaterlachte.

Maar ondanks dat lachen be kroop hem toch de angst dat de dokter zijn voornemen zou uitvoeren en de dienst zou weigeren die men van hem verwachtte. Zijn stem was toen ook zachter toen hij antwoordde :

— Dokter Van Montfort, ik was bars tegenover u, omdat ik u niet gevraagd had om zedespreken te horen, maar om een zieke vrouw te helpen. Daarom beval ik u te zwijgen. En als ge mij een plezier wilt doen, bespaar mij uw zedelessen. Het is hier de plaats niet noch de gelegenheid om mij als een schoolknaap te behandelen. Daarmee basta. Griefft het u dan vraag ik u excuus.

— Dat hoor ik gaarne en ik zal mijn plicht doen.

— We zijn het eens, antwoordde Cartouche.

De paarden vlogen over de vlakte; hun hoeven raakten nauwelijks de grond. Wild wapperden de manen der dieren.

Van Montfort hield de man, die voor hem zat, stevig vast. Hij ook reed veel te paard, doch nimmer in zulk een wilde ren.

Zo reisde de dokter in de nacht over de Pijpelheide, in 't gezelschap van twee bandieten, twee moordenaars.

Had zijn echtgenote het kunnen vermoeden. Zij, die angstig wachtte in het grote, holle huis !

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955